

14/10/2024

Приступна беседа Епископа костајничког Серафима, викара Митрополита средњезападноамеричког

Приступна беседа Његовог Преосвештенства Епископа костајничког г. Серафима, викара Митрополита средњезападноамеричког

У име Оца и Сина и Светога Духа! Ваша Светости, високопреосвећени и преосвећени оци и браћо архијереји, часни оци, преподобна браћо монаси и сестре монахиње, уважени гости, драга фамилијо, драга браћо и сестре,

Стојећи у овом храму са слободом следимо црквеног песника и кличемо: Мислимо као да на небу стојимо! Овде нас је данас, у име Господње, сабрано више него два или три и Он је, засигурно, с нама. Стојимо на небу не само зато што овај храм изгледом одражава небеса, него зато што је у њему с нами Бог. Чекали смо преко четристо година да видимо овај храм, ову дивоту православног градитељства. Нека стоји с Божјом помоћи док је света и века. Нека сведочи на овом светом месту победу живота над смрћу и тријумф славе Божје над амбисом пакла. Нека буде кула светиља која сабира децу Светог Саве и све људе жедне вечне истине и правде.

Овај велелепни храм није само чудесно грађевинско остварење неизрецивог труда више генерација, него и сведочанство вечне духовне лепоте и грандиозности коју преноси у овај пролазни свет. Велика ми је част и радост да данас стојим са свима вама у овом дивном храму, у средишту и срцу Српске Православне Цркве, и то поводом моје хиротоније у епископски чин. Хвала Вам, Ваша Светости, и вама оци и браћо архијереји на указаном поверењу, на преданој ми одговорности и на благослову пренесеном вашим најсвештенијим рукама на мене. Захваљујући том вишњем дару и вашим молитвама и ово моје послушање биће извршено на славу Божју и на корист нашег верног народа далеко од Отаџбине.

Хвала Вам, Ваша Светости, за све што сте до сад учинили за мене и што сте ме заједно са мојим Владиком, митрополитом Лонгином, сматрали за достојног ове узвишене и благословене службе. Хвала и свима вама, браћо и сестре, што сте се данас овде сабрали с нама да кажете Аксиос – Достојан! јер без те ваше потврде ја и не бих био ваш истински свештенослужитељ и пастир у Христу. Нарочито хвала вама који сте дошли с краја света из љубави и бриге према својој Цркви. И до сада смо заједно носили лаки јарам Христов, а и даље ћемо, с Божјом помоћи.

Оснивач прве светосавске Епархије америчко-канадске, Свети Мардарије Либертивилски, пре сто година се упутио одавде, из Отаџбине, у ону далеку земљу да у свом народу одржава и храни српску православну веру и биће. Ми, који смо у односу на њега у много лакшој ситуацији, настављамо данас његов архипастирски рад и његову мисију у савременим околностима. Дај нам, Боже, снаге и мудрости да се молитвама Светог Мардарија изборимо против духовне глади и оскудице, као што се он успешно изборио против материјалне. У последњих сто година, наша Отаџбина је претрпела много страдања, али веру није изгубила. Храм у коме смо сабрани један је од најмоћнијих симбола те постојаности. И наш народ у расејању, у истом том

времену, претрпео је свакаква искушења и многе издаје, али исту ову православну веру није изгубио. И тамо многи храмови – неки велелепни, а неки скромни – стоје као сведочанство постојаности српског народа у хришћанској православној вери.

Браћо архијереји, овако како смо данас сабрани у овом храму, сви ми и из Отаџбине и из расејања, тако ћемо и остати сабрани, евхаристијски и канонски у нашој Једној, Светој, Саборној и Апостолској Цркви без обзира где смо настањени, јер такву Цркву исповедамо на свакој Литургији и у свакој личној молитви.

Браћо и сестре, не заборавимо никад да је сабрање кључни и темељни чинилац наше православне вере. Од изрека које слушамо од детињства, попут заједно смо јачи, до пастирских светоотачких поука које нам говоре да вук прво једну овцу одваја од стада, па је онда уништава, до горког искуства данашњице кад многи вукови на разне начине желе да разбију нас, стадо Христово, и развуку нас по духовним пустињама да би нас уништили, још очигледније видимо важност наше саборности и сабирања у нашу Свету Цркву коју нам је Свети Сава завештао за простор сабирања у Духу и Истини. Ми, који смо данас овде окупљени, понећемо са собом сведочанство лепоте сабрања у Духу и Истини да нас надахњује и да га поделимо са браћом и сестрама по свим нашим храмовима били они велелепни или скромни.

Не заборавимо такође, браћо и сестре, да је свако од нас по речи Господњој храм Духа Светога. Док размишљамо о овом архетипу храма Божјег у којем стојимо и о свим нашим другим храмовима који такође одишу истом славом и лепотом, па ако и мањег размера, сетимо се да душе и срца сваког од нас исто тако могу и требају да буду велелепни и испуњени славом Божјом. Свети Мардарије је у младости душу своју украсио духовним богатством. О томе има доста написаних књига, а уверен сам да ће их још бити. Доласком у Америку, он је то богатство похрањено у својој души донео са собом, умножио и предао верном народу. Ми, који се враћамо на амерички континент, браћо и сестре, надам се да ћемо у себи понети мало овог благољепија које смо данас примили у своје душе. Ако осетимо да нам с временом тог благољепија понестаје, сетимо се да је наш Светитељ с нама у нашој Епархији и да ће нас благословити и испунити благодаћу чим му приступимо. Сетимо се и сабрања по свим нашим храмовима где се служи света Литургија. И тамо се благодат Божја призива и изобилно излива на све нас. Свуда је земља Господња – потенцијално! На нама је да је посветимо Господу, па ће и Он нас на њој благосиљати. У нашим храмовима у расејању ће нас и убудуће посећивати и

духовно крепити наш Патријарх и остали архијереји, као што су и до сад чинили, подсећајући нас да смо у Христу, као Телу Његовом, много већи и силнији него што нам се то некад учини. Хвала Вам, Ваша Светости, на очинској љубави и досадашњим посетама. Радујемо се и будућим.

Хвала свима вама, оци и браћо архијереји, а особито Вама, владико Теодосије, и Вашим клирицима што сте нам вашим посетама показали да смо потребни и важни једни другима. Сваки минут проведен с вама подсећа нас да део нашег евхаристијског Тела сушествује под врло јасном и намерном сенком смрти. Тај ваш подвиг нам је подстицај на буђење и трезвеноумље, на проналажење и наше личне сенке смрти и озбиљно суочавање с њом, али и на осврт на васкрсење које долази. У свету таме светилници славе Божје нам показују пут и смисао. Од Светог Стефана Дечанског и Светог Јоаникија Девичког до Светог Јована Санфранциског и Светог Мардарија Либертивилског, па до сваке душе верне која исповеда и живи предстојећим васкрсењем. Захваљујући њиховој светлости ми до данас проналазимо Пут и остајемо на њему.

Благословите Ваша Светости, драги мој владико Лонгине и сви ви оци и браћо архијереји да молитвама Светог и богоносног оца нашег Саве, првог архиепископа, просветитеља српског и родитеља свега бесмртног и неугасивог у нашем народу, и моја свећа у том мраку некоме обасја пут.

spc.rs